

Til lovforslag nr. L 231. Betænkning afgivet af Erhvervsudvalget den 15. april 1993

Betænkning

over

Forslag til lov om ændring af lov om en garantiordning for udlån til nyetablerede virksomheder og nye aktiviteter i mindre og mellemstore virksomheder

Udvalget har behandlet lovforslaget i nogle møder.

Herefter indstiller et *flertal* (udvalget med undtagelse af Fremskridtspartiets medlem) lovforslaget til *vedtagelse uændret*.

Et *mindretal* (Fremskridtspartiets medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling med følgende argumenter:

Dansk erhvervsliv har uden modargumenter et enormt behov for at få adgang til billigere finansiering af drift og anlægskapital. Spørgsmålet er så, hvordan dette mål bedst opnås. Til brug for formulering af den rette medicin er det altid fornuftigt, at diagnosen er korrekt, og at alle forhold er medtaget på lødig vis.

Hvorfor er den danske rente så høj? Og hvorfor er der ikke tilstrækkelig risikovillig kapital til rådighed på markedet?

Til brug for analysen heraf er det værd at huske, at den danske stat har optaget indlån på 553 mia. kr., jf. Budgetoversigt 2/92. Når staten har optaget denne halve billion kroner i indlån, er det jo soleklart, at den/de personer, som har risikovillig kapital til rådighed, for længst har udlånt denne kapital til staten. Som kapitaludlåner er det jo noget mere sikkert at låne til en institution med 5,1 mio. solidariske selvskyldnerkautionister end til en smedemester med pant i hus og en 5 år gammel bil.

Staten har ved sin gældsætningspolitik støvsuget markedet for kapital og dermed reduceret private låneres muligheder på markedet.

Dertil kommer så, at staten også har ansvaret for den høje rente. Igen er statens gældsætningspolitik direkte og indirekte årsagen til det høje danske renteniveau, dels direkte ved, at staten er nødt til at tilbyde en høj rente til dem, der køber statspapirerne, for at kunne afsætte disse, og dels indirekte ved, at ca. 1/3 af statens indenlandske gæld er afsat i kroneobligationer m.v., som er købt af udlændinge. De udenlandske holdere af danske statspapirer vil kun beholde disse, hvis forrentningen i Danmark ligger på niveau med f.eks. den tyske rente. Hvis Danmark sænkede sin rente i forhold til den tyske, ville Nationalbanken skulle hjemkøbe statspapirer for 150-170 mia. kr. på én gang. Det er ikke muligt, hvorfor man opretholder det høje renteniveau.

Som beskrevet er årsagen til virksomhedernes begrænsede lånemuligheder fortrinsvis statens voldsomme låntagning. Derfor bør Folketinget bruge sine kræfter på at nedbringe denne statsgæld frem for at skabe ny statsgæld.

Gennemførelse af nærværende lovforslag vil betyde, at statsgælden og statens forpligtelser vokser. Derved ødelægges markedet endnu mere, og endnu flere virksomheder bliver afhængige af statslåneordninger, der igen kræver ny statslig låntagning, der igen . . .!

Socialisterne har selvfølgelig et ideologisk formål med dette lovforslag, eftersom sociali-

ster ideologisk kæmper for, at staten skal styre og/eller eje virksomhederne. Dette lovforslag arbejder i denne socialistiske retning, eftersom lovforslaget gør virksomhederne afhængige af statens »gaver«. Det er derfor komplet uforstå-

eligt, at ikkesocialistiske partier som Venstre og Det Konservative Folkeparti kan tilslutte sig lovforslaget, eller er det alligevel ikke så uforståeligt ...?

Lotte Henriksen (S) Ole Vagn Christensen (S) Sonja Mikkelsen (S) Pia Gjellerup (S)

Eva Fatum (S) Lissa Mathiasen (S) fmd. Tommy Dinesen (SF) Rahbæk Møller (SF)

Sonja Albrink (CD) Flemming Hansen (KF) Kai Dige Bach (KF) nfm.

Svend Heiselberg (V) Pia Larsen (V) Helge Sander (V) Kim Behnke (FP)

Lone Dybkjær (RV) Merethe Due Jensen (KRF)